

sure maea ette, mis temmale olli juhhataatud. Temma seis püsijut aega selle ees, watas sedda inimeks-pannes, ja mõtles ommaast melest: „oh nisugune mees kel ni suur maea on, eaga je emmeti meie veikest waest urtsikut, meie käest ei rihi; mis temma sest kül hoolib.”

Süddal täis lotust astus temma sisse ja küsisis maeaissaanda järrel, „mis sa siis tahhad temmaast,” küsüs fullane waljuoste waese poissi käest; „temmal on fa muudki ammetit kui kerjajapoistest justto kuulda.”

Jürri süddame peale langes se „kerjaja” rasede, sest et se pölli ja ulmisi kül pea temmale päriseks weiks jäda. Temma piddi praego ueste palluma, et tedda issanda jure saaks widud, kui waljud healed toost temma köriva putusid, ja üks suur paks emmand möda minnes tedda küsisi: „Mis sa tahhad? kes sa olled?”

„Minna ellen Pikkatigilt,” ütles Jürri, „wannaicit ja minna olleme veel ühhes, agga nüüd peab koht ärramüdama.”

„Kas sinna olled selle pikka Hansujürri poeg, kes kahhe aasta eest ärra surri,” küsüs meistri emmand terraselt. „Jah, ja emma on fa surmid, ja wannaicit üksi eslab veel, ja — ja nüüd piddin minna meistrit palluma, et temma ommeti

fammataks ja kohha meie kätte jättaks; minna tahhan keik ükskord ärra tenida tõga kui ma suureks jaan, ehk fa muido maksta kui ma kord tööd jouan tebba! — jah viist! linnitas temma ja puuna temnis temma palgededose, kui meistri emmand ja fullane sure healega naerma hakkasid.

„Tulle agaa sisse!” ütles emmand, kui temma naerust jälle hingele sai; „selle peale wiib meistri isse fulle keige parremat otjüst anda.”

Temma viis Jürri tappa, kus parivenik praeago just pari joma sõbraqa istus.

„Siin on üks pois Pikkatigilt, fedda temma wannaicit läkkitanud sind palluma, et ja nende kohta mitte ei lässe ärramüa, temma tahhab sedda wölgä ükskord tõga tasjuda ehk muido maksta.”

„Sinna! näh inimet! — ehk fa olled wahhest üks wööso seit piklast Hansujürrist kes luaga ühtlaadse mäest alla pühbiti? Se teggi fa nisamoti; temma matüs ikka suga ja tõ ja teoga teggi ikka wölgä peale, kuni ta wimakd wina läkkatas! Kuid aänd nenda wööso; küllap sinna teeksid karvapealt nisamoti, kui issa.”

„Ei tööste mitte, meister,” ütles Jürri töösiise melega: „Minno melest on viin jälk assi, ja minna ei pudukd temmasse mitte kui müsle fa